

U Z N E S E N I E

Najvyšší soud Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2015 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného H. U. a spol., pre trestné činy založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, o sťažnostiach obžalovaných H. U. a N. U. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 9. novembra 2015, sp. zn. BB - 3 T 3/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obžalovaných H. U. a N. U. sa **z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 9. novembra 2015, sp. zn. BB - 3 T 3/2008 boli podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietnuté žiadosti obžalovaných H. U. a N. U. o prepustenie z väzby na slobodu. Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. väzba obžalovaných H. U. a N. U. nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Špecializovaný trestný súd odôvodnil uznesenie tým, že v posudzovanej trestnej veci nastala situácia, keď ide o „obnovené konanie“, kde výrok o vine zostal nedotknutý a vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 došlo k zrušeniu trestu.

Dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného je tak vzhľadom na popísanú situáciu daná a zrejmä, resp. nijakým spôsobom nespochybniteľná - preto bližšie objasňovať tento materiálny dôvod väzby nie je potrebné.

Pri posudzovaní existencie väzobných dôvodov v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 Tr. por. súd aj v tomto štádiu trestného konania dospel k záveru, že v prípade oboch týchto obžalovaných je daný dôvod útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. Obžalovaným bol v pôvodnom konaní uložený pomerne vysoký trest, je dostatočne odôvodnený záver, že im vysoký trest bude právoplatne uložený aj v následnom konaní. Preto existencia konkrétnej skutočnosti - hrozby vysokého trestu u oboch obžalovaných, najmä u obžalovaného H. U., je tou konkrétnou skutočnosťou, z ktorej vyplýva dôvodná obava, že obžalovaní by sa po prepustení z väzby na slobodu skrývali, prípadne vyhýbali konaniu, v ktorom sa im má následne uložiť trest za už právoplatne uznanú vinu. Z tohto pohľadu nie je potrebné nič meniť na predchádzajúcom väzobnom rozhodnutí súdu, je možné sa naň v plnom rozsahu odvolať, pričom plynutie času s výnimkou vážnych prieťahov v konaní na relevantnosti takéhoto tvrdenia nehrá podstatnú úlohu.

Je pravdou, že samotná hrozba vysokého trestu sama osebe nepostačuje k tomu, aby súd konštatoval existenciu väzobného dôvodu, každý prípad je však potrebné posudzovať osobitne v kontexte všetkých jeho súvislostí.

Opätovne je potrebné uviesť vo vzťahu k obžalovanému N. U., že okolnosť, že N. U. v konaní pred obnovou bol stíhaný väzobne len v počiatkových štádiách konania a potom už nedal dôvod na vzatie do väzby, je síce okolnosťou z hľadiska posúdenia väzby v jeho prospech, sama osebe však nemôže znamenať to, že v prípade obnovených konaní po podaní mimoriadnych opravných prostriedkov je potrebné automaticky „navrátiť“ stav, ktorý ohľadne obmedzenia osobnej slobody existoval v čase trestného stíhania pred povolením obnovy konania. Ten stav je v súčasnej dobe kvalitatívne iný - dnes už niet pochýb o tom, že obžalovaný spáchal viacero závažných protispoločenských konaní a hrozba trestu sa teda stáva neodvratnou. O tomto všetkom dnes už obžalovaný vie a možnosť prispôsobenia konania smerujúceho k vyhnutiu sa výkonu zvyšku trestu (aj keby došlo k jeho zníženiu, bude sa s najväčšou pravdepodobnosťou počítať na roky) tak prestáva byť len hypotézou, ale do úvahy prichádzajúcou hrozbou. Navyše, dokonca hoc aj neprávoplatné uznanie viny v zmysle aktuálnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sa automaticky stáva dôvodom, ktorý dôvody útekovvej väzby síce automaticky sám o sebe nezakladá, ale výrazne ich posilňuje.

Uvedené platí aj vo vzťahu k obžalovanému H. U., u ktorého je dôvod väzby umocnený tým, že mu bude ukladaný trest o. i. aj za skutok, kde je možné uložiť tzv. výnimočný trest podľa Tr. zák. účinného do 31. decembra 2015, ako je uvedené vyššie.

Za tohto stavu je potrebné u oboch týchto obžalovaných zachovať i kontinuitu výkonu trestu (plní nielen prevýchovnú, ale aj represívnu funkciu a zabezpečuje izoláciu obžalovaných páchatel'ov od spoločnosti) a naozaj nemá zmysel izoláciu páchatel'a prerušovať zrejme len niekoľko málo mesačným stíhaním na slobode, po ktorom bude nespochybniteľne nasledovať vynesenie nového trestu. V prípade takejto obnovy konania totiž nejde o prípad, kedy sú pochybnosti o vývoji trestnej veci, ani len teoreticky nehrozí oslobodenie páchatel'a a zbavenie viny a jediné pochybnosti zatiaľ možno mať len o výške trestu. Preto riziká plynúce z prerušenia inak zákonného obmedzenia osobnej slobody už na úrovni trestu sú v takýchto prípadoch vyššie, než to platí všeobecne a pravidlo, z ktorého existujú len konkrétne výnimky - zásada trestného stíhania na slobode - tu neplatí, resp. je potrebné aplikovať výnimku z neho.

Toto všetko súd konštatuje za situácie, kedy predmetné uznesenie vyhlasuje po vynesení dosiaľ neprávoplatného rozsudku, ktorým vyššie uvedeným obžalovaným opätovne ukladá dlho trvajúce tresty odňatia slobody. Niet sporu, že názor prvostupňového súdu ohľadne výšky trestov v odvolacom konaní môže byť zmenený, ani teoreticky však nemôže nastať situácia, že nebudú uložené žiadne tresty - súd je totiž viazaný trestnými sadzbami, kde upustenie od potrestania neprichádza do úvahy. Preto vyššie uvedené úvahy súdu o kontinuálnosti obmedzenia osobnej slobody nemôžu byť nijak spochybnené ani v prípadnom odvolacom resp. sťažnostnom konaní.

V súvislosti s názorom obhajoby, že o väzbe rozhodol „nepríslušný“ senát Špecializovaného trestného súdu, súd považuje za potrebné uviesť len toľko, že väzobné rozhodnutia senátu 4Nt v tejto veci neboli doteraz nijak napadnuté a to nielen po formálnej, ale ani po materiálnej stránke. Inak povedané, materiálnu ani formálnu podstatu potreby väzobného stíhania vo veci po povolení obnovy konania u obžalovaných U. a U. nikto nenapadol a všetky zúčastnené strany akceptovali špecifiká prípadu spočívajúce aj v

nevyhnutnosti kontinuálneho obmedzenia osobnej slobody. Vyjdenie v ústrety dožadovania sa v tomto štádiu konania „nápravy nezákonnosti“ by bolo doslova formalistickým znásilnením základných princípov ovládajúcich trestný proces v podmienkach Slovenskej republiky. Samozrejme, síce nie irelevantnú, ale vzhľadom k materiálnemu chápaniu práva v zásade nepodstatnú úlohu hrá i to, že predmetný problém spočívajúci v riešení toho, „ktorý senát“ má riešiť vzatie či nevzatie do väzby, berúc do úvahy dikciu relevantných ustanovení trestného práva za súčasného legislatívneho stavu, nemá jednoznačné riešenie a odvolacími súdmi sú akceptované tak riešenia „väzobnosti“ vecí v rámci konania v registri Nt, ako aj riešenia vecí v rámci konania v registri T po „posune“ vecí z registra Nt („Kauza T. má navyše špecifikum v tom, že senát v rámci konania vo veci Nt o obnove konania o väzbe nemohol rozhodovať, lebo obnova konania, na rozdiel od tohto prípadu, sa po vyhlásení príslušného rozhodnutia nestala právoplatnou o tomto obžalovaného na súde prvého stupňa. Navyše v tom istom konaní u ostaných spoluobžalovaných došlo presne k takému istému stavu, ako u obžalovaných U. a U., teda že právoplatne bolo rozhodnuté pred súdom prvého stupňa v Nt konaní o povolení obnovy konania, následne senát prvého stupňa opäť v Nt konaní rozhodol aj o ich väzbe a toto rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tom istom konaní potvrdil).

Pokiaľ ide o nahradenie väzby obžalovaných ex lege skúmaným dohľadom probačného a mediačného úradníka, prvostupňový súd uviedol:

Podľa § 80 ods. 1 Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo c/, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak podľa písm. c/ s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 80 ods. 2 Tr. por. druhá veta ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a/ až c/ alebo e/, alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 3 alebo podľa § 81 ods. 4, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Obvinenému sa vždy uloží povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu.

Súd aj v tomto štádiu trestného stíhania dospel k záveru, že v tomto prípade takúto záruku vzhľadom na okolnosti a už popísanú povahu prejednávaneho prípadu nemožno považovať za dostatočnú a nemožno ju prijať.

Vzhľadom na okolnosti tohto prípadu - najmä charakter trestnej činnosti, možno sa dôvodne domnievať, že prijatie takejto záruky by nemalo za následok vyvarovanie sa všetkých konaní, ktoré sú v súvislosti s trestným stíhaním nežiaduce, neprípustné a zakázané. Obaja obžalovaní sú uznaní vinnými zo spáchania závažnej trestnej činnosti, ktorú páchali v rámci zločineckej skupiny, riziko úteku je v tomto prípade naozaj vysoké a predovšetkým osoby obžalovaných naozaj nedávajú záruku, že obsah tejto záruky bude reálne naplnený. Aj preto súd považoval prijatie takejto záruky nielen za neúčelné, ale aj za neproporcionálne, pričom v prípade jej prijatia by nerušenosť, neutralita a zákonný priebeh trestného stíhania neboli garantované. Väzbu obžalovaných v tomto prípade nemožno nahradiť žiadnym z inštitútov umožňujúcich trestné stíhanie na slobode.

Proti tomuto uzneseniu podali obžalovaní H. U. a N. U. sťažnosť, ktorú odôvodnili v podstate zhodne tým, že o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol senát v nesprávnom zložení so zreteľom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 26/2015 zo 4. augusta 2015, podľa ktorého príslušným senátom na rozhodnutie o väzbe obvineného po povolení obnovy konania je senát, ktorý rozhodoval vo veci pred právoplatným skončením veci, kdežto v ich veci rozhodoval senát v inom zložení, čím došlo k porušeniu ich práv na osobnú slobodu, zákonného sudcu podľa článkov 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a 5 ods. 1 písm. c/, ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhli zrušiť napadnuté uznesenie a prepustiť ich z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) rozhodujúc o predmetnej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovatelia podali sťažnosti a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosti nie sú dôvodné.

Z pripojeného spisu je zrejmé, že 26. januára 2015 senát Špecializovaného trestného súdu vo veci sp. zn. BB - 4 Nt 4/2013 uznesením rozhodol tak, že podľa § 394 ods. 1 Tr. por. per analógiám z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o konaní pred ústavným súdom, u spolu ôsmich odsúdených povolil obnovu konania vo veci vedenej na Špeciálnom súde pod sp. zn. BB - 3 T 3/2008 a v zmysle § 400 ods. 1 Tr. por. u týchto odsúdených zrušil výrok o treste z rozsudku Špeciálneho súdu sp. zn. BB - 3 T 3/2008 (výrok o vine zostal nedotknutý). Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným v ten istý deň a tak sa vec v zmysle § 404 ods. 2 Tr. por. dostala do štádia konania, kedy sa po právoplatnom povolení obnovy konania pokračuje v konaní na podklade pôvodnej obžaloby. Medzi vymenovanými odsúdenými boli aj H. U. a N. U..

V ten istý deň tiež ten istý senát Špecializovaného trestného súdu po vypočutí v tomto štádiu trestného stíhania už obžalovaných rozhodol uznesením sp. zn. BB - 4 Nt 4/2013 o vzatí do väzby o. i. aj obžalovaných H. U. a N. U. s tým, že sú u nich dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., pričom väzba u nich začala plynúť dňa 26. januára 2015 o 14.30 hod. U obidvoch obžalovaných sa toto rozhodnutie stalo právoplatným.

Obžalovaný H. U. bol rozsudkom vtedy Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB - 3 T 3/2008 z 24. februára 2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. septembra 2010 sp. zn. 2 Toš 5/2009 uznaný vinným z:

v bode 1 výroku rozsudku

zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.,

v bode 2 výroku rozsudku

trestného činu vraždy formou spolupáchatel'stva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, i/ a j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku s poukázaním na § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.,

v bode 3 výroku rozsudku

trestného činu hrubého nátlaku formou spolupáchatel'stva podľa § 9 ods. 2, § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku s poukázaním na § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.

Bol mu uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 2 a § 29 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom

do 31. decembra 2005 výnimočný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 22 (dvadsaťdva) rokov, podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do 3. nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný N. U. bol rozsudkom vtedy Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB - 3 T 3/2008 z 24. februára 2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. septembra 2010 sp. zn. 2 Toš 5/2009 uznaný vinným z:

v bode 1 výroku rozsudku

zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.,

v bode 6 výroku rozsudku

trestného činu všeobecného ohrozenia formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a/, c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku s poukázaním na § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., trestného činu poškodzovania cudzej veci formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2, § 257 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku s poukázaním na § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.,

v bode 7 výroku rozsudku

zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.

Bol mu uložený podľa § 179 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 6 mesiacov, podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do 3. nápravnovýchovnej skupiny.

Rozsudok senátu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB - 3 T 3/2008 - 9354 z 22. mája 2015, ktorým po povolení obnovy konania rozhodol o treste o. i. aj obžalovaných H. U. a N. U. (za akceptovania uznania viny boli uložené tresty v nie zvlášť výraznej miere menej prísne ako pôvodne), bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 10/2015 z 3. septembra 2015 zrušený v časti vo výrokoch o treste aj u týchto dvoch obžalovaných, vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Základná výčitka odvolacieho súdu voči

konaniu prvostupňového súdu spočívala v tom, že ustanovením náhradného obhajcu, ktorý v konaní zastupoval kolidujúce záujmy ďalších obžalovaných, nebolo zabezpečené reálne právo na obhajobu okrem iného aj u obžalovaných, ktorých sa týka toto rozhodnutie.

Spis bol súdu prvého stupňa vrátený odvolacím súdom dňa 11. septembra 2015. Predseda senátu určil dňa 23. septembra 2015 termín hlavného pojednávania na deň 9. novembra 2015, pričom názor odvolacieho súdu akceptoval, prihliadnuc k osobitostiam tohto prípadu však opätovne dospel k záveru, že sú dané podmienky na ustanovenie náhradného obhajcu pre obžalovaných, o ktorých konal.

Dňa 23. októbra 2015 bola súdu prostredníctvom obhajcu JUDr. Saba doručená žiadosť obžalovaných H. U. a N. U. zo 16. októbra 2015 o prepustenie z väzby na slobodu, žiadosť bola podaná na poštovú prepravu dňa 20. októbra 2015. Svoju žiadosť odôvodnili obžalovaní tým, že rozhodnutie o ich väzbe považujú za protizákonné, podľa ich názoru súd pri rozhodovaní o väzbe nepostupoval zákonným spôsobom. Okrem toho väzba už u nich trvá neadekvátne dlho, „pričom s prihliadnutím na skutočnosť, že väzba spolu s doterajším výkonom trestu je neprimerane dlhá a už v súčasnej dobe nemôže plniť účel“. Dôvody väzby podľa ich názoru v súčasnej dobe neexistujú, pretože nie je reálne, aby pokračovali v páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. Zvláštne dôvody neexistujú u obžalovaného N. U., ktorý sa nikdy nevyhýbal trestnému stíhaniu a na každé predvolanie orgánov činných v trestnom konaní sa riadne a včas dostavil, pričom sám dobrovoľne nastúpil na výkon trestu. Z uvedených dôvodov považujú obžalovaní ich žiadosť za dôvodnú, preto žiadajú, aby boli z väzby prepustení na slobodu.

Listom z 23. októbra 2015 člen senátu obom obžalovaným, ich obhajcovi a prokurátorovi oznámil, že o ich žiadosti o prepustenie z väzby bude súd rozhodovať na hlavnom pojednávaní 9. novembra 2015.

Obžalovaný N. U. k svojej žiadosti o prepustenie z väzby na hlavnom pojednávaní uviedol, že na nej trvá, využil však svoje právo vo veci nevypovedať a nevypovedal ani v rámci výsluchu, ktorý súd vykonával k väzbe v zmysle § 76 ods. 2 Tr. por. Rovnaký postoj k veci zaujal aj obžalovaný H. U. a k veci nevypovedal.

Obhajca oboch obžalovaných JUDr. Sabó k ich žiadosti uviedol, že väzbu je potrebné od začiatku považovať za nezákonnú, nakoľko o nej rozhodol senát povoľujúci obnovu konania a nie senát, ktorý je zákonným senátom konajúcim v merite veci. Takýto postup nepovažuje za zákonný, pričom poukázal predovšetkým na rozhodnutie v z tohto hľadiska obdobnej veci obžalovaného T., kde bol vyslovený právny názor, že o väzbe po povolení obnovy konania nerozhoduje senát riešiaci obnovu konania, ale senát zaoberajúci sa meritórnym rozhodnutím vo veci.

Prokurátor navrhol žiadosť obžalovaných o prepustenie z väzby zamietnuť, keďže dôvody väzby tak, ako boli ustálené pri rozhodnutí súdu o ich vzatí do väzby, teda podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., aj naďalej trvajú.

Senát Špecializovaného trestného súdu správne a v súlade so zákonom konštatoval podmienky väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., ako aj právoplatnosť rozhodnutia o vine, ako aj kvalifikáciu skutkov obžalovaných - u H. U. ide o obzvlášť závažný zločin (§ 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku, za ktorý je možné uložiť výnimočný trest, t. j. podľa § 29 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie) a u N. U. pre skutky, ktoré podľa v súčasnosti platného Trestného zákona sa považujú za zločin (§ 564 ods. 7 Tr. por. posledná veta) (§ 179 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku - 8-15 rokov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov, pridržiavajúc sa odôvodnenia napadnutého uznesenia, konštatuje existenciu väzobného dôvodu u oboch obžalovaných.

Zároveň si osvojuje aj záver prvostupňového súdu o tom, že predmetom konania v tejto veci nie je posúdenie zákonnosti rozhodovania o vzatí do väzby, ale následnej žiadosti obžalovaných o prepustenie z väzby, pričom rozhodnutie o vzatí do väzby môže preskúmať a o ňom rozhodnúť len k tomu príslušný súd, v predpísanom konaní, na základe podaného dovolania. Pre úplnosť treba dodať aj to, že právnomu názoru uvedenému v uznesení, o ktoré obžalovaní opierajú svoje sťažnosti, konkurujú odlišné názory v iných rozhodnutiach, ako to konštatuje aj súd prvého stupňa.

Rovnako si najvyšší súd osvojuje záver o tom, že vzhľadom na okolnosti tohto prípadu - najmä charakter trestnej činnosti, možno sa dôvodne domnievať, že prijatie dohľadu mediačného a probačného úradníka negarantovalo nerušenosť, neutralitu a zákonný priebeh trestného stíhania.

V podrobnostiach súd rozhodujúci o sťažnostiach odkazuje na napadnuté rozhodnutie.

Z týchto dôvodov i Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd rozhodujúci o sťažnosti obžalovaných H. U. a N. U., nezistil pochybenie v napadnutom rozhodnutí a preto sťažnosti podané proti nemu obžalovanými ako nedôvodné podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 3. decembra 2015

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Peter Paluda

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová